

Arrest

**nr. 342 041 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TENDAYI wa KALOMBO
Verlaatstraat 37
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2025 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. REIGNS NTEKEDI, die loco advocaat O. TENDAYI wa KALOMBO verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 10 juli 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 september 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 oktober 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 13 maart 2025.

1.3. Op 17 april 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 18 april 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) 1999 te Cali, Colombia. U heeft een broer D.(...) D.(...) M.(...) C.(...) (OV: (...), CGVS: (...)) en zus Y.(...) L.(...) (OV: (...)) langs moederskant, en vijf zussen en vier broers langs vaderskant. Daarbuiten heeft u nog andere familie in België. Zo werd uw oom A.(...) C.(...) C.(...) (OV: (...), CGVS: (...)) hier de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van eigen motieven.

Op 10 juli 2022 reisde u naar België om uw zus en uw familie te bezoeken. U verbleef nadat uw visum overschreden was illegaal in België. U was eigenlijk van plan om terug te keren naar Colombia tot u te weten kwam van de problemen van uw broer D.(...) in Colombia.

Nadat uw broer in elkaar geslagen werd omwille van problemen naar aanleiding van een lening werd u voor het eerst ingelicht over zijn problemen in Colombia. In januari 2023 waren de problemen begonnen. Uw broer had geld geleend en hij was aangevallen omdat hij niet kon betalen. Daarna vluchtten uw broer, zijn vriendin An.(...) (OV: (...), CGVS (...)) en jullie ouders naar Jamundi. Op 1 maart of 1 april 2023 werd uw broer opnieuw benaderd door zijn schuldeisers aan het huis in Jamundi. Uw broer en de rest keerden dan weer terug naar Cali, maar daar werden op 1 mei 2023 de ruiten ingegooid en werden er dingen geroepen. Op 5 of 6 mei 2023 deed uw broer aangifte bij de Fiscalia, waarna de politie voor een dag kwam patrouilleren bij het huis.

Na de aangifte overlegde u samen met uw familie en werd er besloten dat u niet zou terugkeren naar Colombia omdat dat contradictorisch zou zijn, aangezien uw familie er net uit wegluchtte. Uw broer en zijn vriendin kwamen in de periode van juni en juli 2023 naar België. U besloot dan rond 25 of 28 september 2023 om ook asiel aan te vragen. In kader van dit specifieke onderhoud gaf u te kennen een drietal maanden voor uw vertrek zelf een gota-a-gota lening te hebben afgesloten en naar aanleiding hiervan mondeling bedreigd te zijn geweest.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u vermoord te worden door La Negra of 3 Puntillas. U legt de volgende documenten voor ter staving van uw verzoek:

- Jullie identiteitskaarten (D.(...), An.(...)) en paspoorten (D.(...), J.(...) en An.(...) Y.(...))
- Een klacht bij de Fiscalia (10.06.2023)
- Een mail aan de Fiscalia (06.06.2023)
- Uw vliegtickets
- Een Colombiaans medisch verslag van An.(...) Y.(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw broer D.(...) D.(...) M.(...) C.(...) aanhaalde. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan, dit blijkt uit onderstaande motivering. In hoofde van uw broer werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw broer aangehaalde motieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of vanwege een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

1. Uw algemene geloofwaardigheid wordt in twijfel getrokken door uw houding met betrekking tot uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

- U legt op het CGVS verklaringen af die tegenstrijdig zijn met uw verklaringen bij DVZ. Bij DVZ verklaarde u dat u drie maanden voor uw vertrek naar België, circa april 2022, een gota-a-gota lening aanging, waarbij u verbaal bedreigd werd dat ze u zouden doden als u hen niet terugbetaalde (DVZ, vragenlijst CGVS,

20.10.2023, vraag 5, CGVS J.(...), p. 7). Bij het CGVS zei u dat u voor het laatste in 2021 een lening aanging en zei u niets over doodsbedreigingen aan uw adres (CGVS J.(...), p. 11, 15).

- Wanneer geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u dat niet gezegd heeft bij DVZ en werpt u opdat er geen tolk was bij DVZ en dat de interviewer slechts gebrekkig Spaans kon (CGVS J.(...), p. 15-16). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u ook al dat u de indruk had dat de persoon die u interviewde bij DVZ u niet goed verstond en dat u niet kon nakijken wat er precies in de notities stond (CGVS J.(...), p. 3). U heeft echter het verslag bij DVZ wel zelf ondertekend en u bevestigt dat dit verslag u werd voorgelezen alvorens u tekende (zie handtekening J.(...) M.(...) C.(...), DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 8). Desondanks houdt u vol dat de inhoud van het verslag niet correct is weergegeven omdat de interviewer niet goed Spaans kon. Vervolgens verandert u uw verklaring opnieuw door te stellen dat u zich niet meer precies herinnert wat u heeft gezegd of wie er allemaal aanwezig was tijdens het interview (CGVS J.(...), p. 16-17). Deze opeenvolging van verklaringen – eerst het ontkennen van de inhoud, vervolgens het schuiven van de verantwoordelijkheid naar de interviewer, en uiteindelijk het afdoen als een kwestie van gebrekkige herinnering – maakt uw reactie ongeloofwaardig.

2. Uw oppervlakkige kennis over de problemen van uw broer, waardoor u naar eigen zeggen niet meer terug kan keren naar Colombia, ondermijnt de door u ingeroepen vrees.

- Het is onlogisch dat u, hoewel de lening van uw broer de oorzaak is van alle problemen, vrijwel niets weet over de omstandigheden ervan. U weet niet hoeveel geld hij heeft geleend, waarom hij de lening aanging, bij wie hij de lening aanging, of wat de precieze voorwaarden waren (CGVS J.(...), p. 17-19). Het enige wat u verklaart te weten, is dat de lening afbetaald werd, maar dat de lening toch vernieuwd werd. Deze beperkte kennis over een essentieel element van uw relaas ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

- U heeft geen duidelijkheid over welke bende uw broer bedreigde en bijgevolg wie u precies dient te vrezen (CGVS, p. 17-18). Eerst verklaart u dat er zowel de 3 Puntillas en La Negra zijn. Vervolgens gevraagd of uw broer problemen had met twee verschillende bendes, ontwijkt u de vraag eerst, maar wanneer erop gewezen wordt dat het een ja-neenvraag is, antwoordt u van niet. Gevraagd met welke bende uw broer problemen had, verklaart u dat het één van de twee bendes zou zijn, maar u kan niet zeggen dewelke.

- Ook over de bedreigingen in hoofde van uw broer kan u weinig vertellen. Zo weet u van geen enkele bedreiging, wie uw broer en uw familie bedreigden of met hoeveel ze waren (CGVS J.(...), p. 19-22). U gaat ook van bepaalde dingen uit, zoals het feit dat er bedreigingen geroepen werden, maar u geeft toe dat dat een veronderstelling is (CGVS J.(...), p. 22).

- Het is onlogisch dat u zulke beperkte kennis aan de dag legt over de problemen van uw broer, te meer omdat u in het bezit bent van documenten waarin uw broer zijn problemen bij de Fiscalia uit de doeken doet (document 4 en 5, groene map). Daarin staat bijvoorbeeld dat D.(...) voor 500 duizend pesos een lening aanging, dat de personen die hem aanvielen met z'n tweeën waren en Jo.(...) en Lu.(...) heetten. Dat u ondanks het bezit van deze documenten toch zo weinig kan vertellen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig.

3. Het CGVS verwijst nogmaals naar de motivering in de beslissing waarin uw broer de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers identiek aan die van uw broer, en bijgevolg kan er in uw hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging worden vastgesteld. We verwijzen hiervoor naar de door het CGVS omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw broer, D.(...):

'Na het persoonlijk onderhoud stelt het CGVS vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

1. De door u geschetste vervolgingsfeiten door La Negra zijn ongeloofwaardig.

1.1 De gedragingen van uw belagers zoals u ze schetst in uw verklaringen zijn onaannemelijk wegens een gebrek aan logica.

- Het is ongeloofwaardig dat er een moordbevel in uw hoofde zou uitgeschreven zijn (CGVS D.(...), p. 12; CGVS An.(...), p. 10, 19). Enerzijds stelt u dat er een moordbevel tegen u zou zijn uitgevaardigd door een, zoals jullie ze voorstellen, gigantische en gewelddadige groepering (CGVS D.(...), 17, 27-28), terwijl uw belagers volgens An.(...) (CGVS, 18-19) en J.(...) gewoon weggaan wanneer ze jullie niet vinden (CGVS An.(...), p. 16-17; CGVS J.(...), p. 22-23), dit ondanks hun vermeende vastberadenheid om u te elimineren, aangezien het volgens u niet meer uitmaakte of jullie betaalden of niet; u had hen niet het nodige respect betoond (CGVS D.(...), p. 11, 15). Daarnaast zou deze bende steeds weten waar u verblijft en herhaaldelijk doodsbedreigingen uiten, maar zonder ooit concrete stappen te ondernemen om hun dreigementen waar te maken, ondanks dat zij dus blijkens uw verklaringen over uw verblijfplaatsen beschikten. U hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat jullie niet naar buiten gingen 's avonds of 's nachts en niet naar andere wijken gingen (CGVS D.(...), p. 27). Gezien de meedogenloosheid die u toeschrijft aan uw

belagers, kan dit totaal niet overtuigen. U stelt bovendien dat zij zelf de lening hernieuwd hebben en dat u bijna alles betaald had (CGVS D.(...), p. 10), wat erop wijst dat uw profiel als doelwit eerder gering is. Het is dan ook onlogisch dat een groepering die u zelf als machtig en meedogenloos voorstelt zoveel moeite zou doen om u te achtervolgen zonder in dit kader doorgedreven acties te ondernemen en zonder dan ook enig concreet resultaat te realiseren. Dit gebrek aan slagvaardigheid, ondanks hun vermeende middelen en vastberadenheid, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beschreven feiten.

1.2 Er zijn fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het CGVS.

- U legt verschillende verklaringen af over het aantal, de chronologie en de inhoud van de bedreigingen. Bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u al in maart 2022 een gota-a-gota lening aanging bij Jo.(...) en Lu.(...), en dat ze u in mei 2022 bedreigden en in elkaar sloegen. Vijftien dagen later kwamen Jo.(...) en Lu.(...) naar uw huis en bedreigden ze heel uw gezin, maar uw moeder kalmeerde hen. Daarna gingen u, uw broer J.(...), uw ouders, uw vriendin en Al.(...) en uw eigen zus naar Jamundi. In september 2022 kwamen Jo.(...) en Lu.(...) jullie bedreigen in Jamundi en uw ouders zeiden dat ze zouden betalen. Hierop verhuisden jullie naar Cali. In mei 2023 kwamen Jose en Lu.(...) opnieuw dreigen dat dit uw laatste kans was, anders gingen ze jullie vermoorden en ze braken het raam van uw kamer (DVZ, vragenlijst CGVS, 20.12.2023, vraag 5; CGVS D.(...), p. 28). Ten overstaan van het CGVS verklaarde u dat uw problemen pas in januari 2023 een aanvang namen (CGVS D.(...), p. 10). Aan het begin van het interview op het CGVS maakte u weliswaar de opmerking dat u, omdat u veel van woonplaats veranderde, de data van de feiten niet goed hebt weergegeven bij DVZ en dat u denkt dat de interviewer zelf ook veel veranderd heeft, wat trouwens slechts een blote bewering is, doch dit overtuigt niet (CGVS D.(...), p. 3). Verder gevraagd wat er precies niet correct is geeft u aan dat u op dat moment in de war was, er genoteerd was dat u in september naar Jamundi vertrokken bent na de bedreigingen, maar dat dit niet klopt, dat was toen puur omwille van de economische situatie. U bent in februari opnieuw naar Jamundi vertrokken en dat was na de bedreigingen. Dit is geen afdoende verklaring. Het interview werd u voorgelezen in het Spaans en u ondertekende het. Indien er werkelijk grove fouten in de weergave van uw verklaringen stonden, had u deze toen kunnen opmerken en rechtzetten.*
- Geconfronteerd met de verschillende chronologieën verklaart u dat u niet meer goed weet wat u bij DVZ gezegd hebt en dat u niet goed voorbereid was, maar wel verteld heeft wat er gebeurd is, zonder exacte data te geven (CGVS D.(...), p. 28). Wanneer u er tot twee keer toe op gewezen wordt dat het over maanden en een jaar verschil gaat, en over een andere volgorde, herhaalt u dat u zich vergist heeft met de jaartallen en dat u niet voorbereid was, en na het interview bij DVZ meer tijd had om na te denken.*
- Wanneer u erna op gewezen wordt dat u ook verschillende verklaringen aflegt over de inhoud van de bedreigingen, zoals over de aanwezigheid van uw vriendin bij een bedreiging (CGVS, p. 29-30) ontwijkt u de vraag en geeft u toe dat u in Colombia in uw klacht bij de Fiscalia ook onjuiste informatie had verstrekt, over de aanwezigheid van uw broer deze keer, en dat u zich voor uw interview bij DVZ daarop baseerde. U erkent dus zelf dat u wisselende verklaringen heeft afgelegd en loog, afhankelijk van de context, wat nefast is voor uw algemene geloofwaardigheid (CGVS D.(...), p. 30-31).*
- Uw pogingen om deze tegenstrijdigheden te verklaren door te stellen dat u "niet goed voorbereid was" of dat u zich "vergist heeft in jaartallen" is onvoldoende om deze tegenstrijdigheden te verantwoorden. Het gaat hier niet om kleine details, zoals u doet uitschijnen, maar om fundamentele verschillen in de chronologie en de omstandigheden van de bedreigingen.*
- U verklaarde dat de vriend via wie u de lening aanging, u in juni vertelde dat er een foto van u rondging meteen moordbevel (CGVS D.(...), p. 12, 27-28), wat volgens uw verklaringen de druppel was die de emmer deed overlopen waarna u overging tot het regelen van uw reis (CGVS D.(...), p. 12). U zei hier echter niets over bij DVZ. Geconfronteerd met deze lacune in uw verklaringen bij DVZ, verklaart u dat u dat inderdaad niet gezegd heeft omdat niemand hiervan wist, zelfs uw ouders niet, en dat u dit pas de dag voor uw interview met uw vriendin hebt besproken (CGVS D.(...), p. 30). Deze uitleg volstaat niet. Indien dit voor u werkelijk een van de doorslaggevende redenen was om te vluchten, zou het logisch zijn dat u dit van meet af aan zou hebben benadrukt in uw relaas. Het weglaten van zo'n cruciaal feit roept ernstige twijfels op over de geloofwaardigheid van de door u beschreven feiten.*

1.3 Er zijn fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen over de bedreigingen, die van uw partner en die van uw broer.

- Jullie leggen tegenstrijdige verklaringen af over de aanwezigheid van An.(...) bij de bedreiging in Cali. Eerst en vooral legt An.(...) zelf inconsistente verklaringen af over haar eigen aanwezigheid. Aanvankelijk verklaart ze dat ze wel thuis was bij de bedreiging in Cali (CGVS An.(...), p. 7), later zegt ze dat ze zelf niet thuis was tijdens de bedreiging waarbij ze binnenkwamen en een ruit ingooiden (CGVS An.(...), p. 16). Wanneer geconfronteerd met deze inconsistentie, verklaart An.(...) eerst dat ze het zich niet meer herinnert, vervolgens dat ze er toch bij was, en uiteindelijk dat er nog een vierde bedreiging was waar ze niet bij was (CGVS An.(...), p. 17). Dat An.(...) zichzelf tegenspreekt over zo'n fundamenteel feit als haar eigen aanwezigheid bij een bedreiging, ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie relaas. U verklaart zelf dat*

An.(...) niet aanwezig was tijdens de bedreiging in Cali, wat opnieuw in strijd is met uw eerdere verklaringen bij DVZ waarin u aangaf dat ze er wél bij was (CGVS D.(...), p. 24; DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). J.(...) verklaart daarentegen dat hij wel zeker is dat An.(...) aanwezig was bij de bedreiging in Cali (CGVS J.(...), p. 22).

- Jullie verklaringen over het aantal bedreigingen zijn tegenstrijdig. U verklaart initieel dat jullie in totaal driekeer bedreigd zijn, afgezien van de telefonische bedreigingen die u zou hebben ontvangen. De eerste keer werd u in elkaar geslagen, de tweede keer kwamen er twee mannen naar jullie huis in Jamundi, en dan de derde keer kwamen ze naar jullie woonst in Cali (CGVS D.(...), p. 31). An.(...) verklaart echter dat jullie twee keer bedreigd zijn in Cali, en dus in totaal vier keer bedreigd werden (CGVS An.(...), p. 17). Wanneer jullie geconfronteerd worden met deze tegenstrijdigheid, geven jullie zeer verschillende antwoorden. U verklaart dat ze in Cali maar één keer zijn gekomen om bedreigingen te uiten, en dat er een ander voorval was waarbij er een ruit ingegooid werd en wat geroepen werd, maar aangezien u zelf niks gezien heeft, en het ook iets is dat kinderen soms doen, telt u het niet mee als bedreiging (CGVS D.(...), p. 31). An.(...) daarentegen stelt dat uw belagers twee keer binnengekomen zijn (CGVS An.(...), p. 16-17), maar dat ze jullie één van die twee keren niet konden vinden omdat jullie verstopt waren, dus zij telt dat niet mee als bedreiging (CGVS An.(...), p. 19). Later echter verklaart An.(...) dat deze bedreiging niet echt telt als bedreiging, dus het is geheel onduidelijk bij welke bedreiging zij dan beweert aanwezig geweest te zijn (CGVS An.(...), p. 19). J.(...) verklaart dan weer dat u drie keer rechtstreeks bedreigd bent en een keer indirect bedreigd werd, waarbij mensen naar boven kwamen maar weer weggingen toen ze jullie niet konden vinden (CGVS J.(...), p. 19). Het is volstrekt onlogisch dat jullie zo uiteenlopende criteria hanteren voor wat wel of niet als bedreiging telt. Als deze gebeurtenissen werkelijk hadden plaatsgevonden zoals u beweert, zouden jullie er op consistente wijze en met dezelfde ernst over spreken.
- Jullie leggen tegenstrijdige verklaringen af over de inhoud van de fysieke bedreigingen. Zo verklaart An.(...) dat er zowel in Jamundi als in Cali een raam werd kapotgemaakt (CGVS An.(...), p. 6, 15, 16). In uw verklaringen werd er echter geen raam gebroken in Jamundi, en stelt u dat er in Cali twee keer een raam werd gebroken: één keer tijdens het uiten van doodsbedreigingen en een andere keer waarbij enkel een ruit werd ingegooid met een steen zonder verdere dreiging (CGVS D.(...), p. 11, 24-25, 31). Uw broer J.(...) verklaart opnieuw iets anders. Volgens hem werd er enkel bij jullie huis in Cali één keer een ruit ingegooid (CGVS J.(...), p. 22).
- Volgens An.(...) kwamen uw belagers in Cali het huis binnen, en verstopten u en uw ouders zich in het toilet (CGVS An.(...), p. 16), terwijl u verklaart dat ze op de deur klopten en bedreigingen riepen, toen u al op het toilet zat, maar dat er verder niets gebeurde (CGVS D.(...), p. 24).
- U verklaart dat de bedreiging in Cali overdag plaatsvond (CGVS D.(...), p. 11, 24), terwijl J.(...) aangeeft dat deze 's nachts gebeurde (CGVS J.(...), p. 9).
- U verklaart dat u ook op uw Belgisch nummer bedreigingen ontving nadat u naar België vluchtte (CGVS D.(...), p.23). An.(...) daarentegen verklaart dat de bedreigingen stopten toen u van nummer veranderde naar een Belgisch nummer (CGVS An.(...), p. 14). Bovendien hebt u, ondanks uitdrukkelijk verzoek, nooit enig bewijs van deze dreig telefoons of -berichten voorgelegd (CGVS D.(...), p. 31).
- Het is tegenstrijdig dat u verklaart dat uw ouders na jullie vertrek uit Colombia nog dreig telefoons ontvingen en één keer werden aangesproken (CGVS D.(...), p. 8), terwijl An.(...), wanneer gevraagd of er na jullie vertrek nog iets gebeurd is in verband met jullie problemen, enkel het incident met Al.(...) vermeldt (CGVS An.(...), p. 9). J.(...) verklaart ook dat uw ouders na jullie vertrek uit Colombia niets meer hebben meegemaakt in verband met uw problemen (CGVS J.(...), p. 11). Moesten uw ouders effectief dergelijke telefoons hebben gekregen, is het toch niet meer dan logisch dat ook zij dit geweten zouden hebben, een dergelijk gegeven is immers van belang in kader van jullie actuele vrees.
- U verklaart dat u de waarheid over de lening en uw verwondingen pas na vier à vijf dagen aan An.(...) en uw ouders vertelde (CGVS D.(...), p. 19), terwijl An.(...) aangeeft dat u het onmiddellijk dezelfde dag bij thuiskomst vertelde (CGVS An.(...), p. 13).

1.4 De vervolgingsfeiten van Al.(...), die hier ook een verzoek tot internationale bescherming indiende, werden reeds ongeloofwaardig beschouwd (zie document 1, blauwe map).

- Bovendien zijn haar verklaringen met betrekking tot de bedreigingen naar aanleiding van uw lening tegenstrijdig met de uwe. Al.(...) verklaart dat u twee keer bedreigd werd, één keer op uw werk en één keer thuis in Jamundi, waar zij naar eigen zeggen zelf ook bij was (CGVS Al.(...), p. 8; document 2, blauwe map), terwijl u verklaart dat u drie keer bedreigd bent en dat de ruiten ingegooid werden in Cali (CGVS D.(...), p. 24).

De optelsom van deze bevindingen leidt ertoe dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend. Evenmin voldoet uw situatie aan de voorwaarden voor subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet

2. Uw documenten kunnen deze bevinden niet ombuigen.

- Jullie identiteitskaarten, paspoorten, het medisch verslag en de vliegtickets tonen louter jullie identiteit aan, wat hier niet ter discussie staat.

- Aan uw klacht bij en e-mail aan de Fiscalia kan geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Beide hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter, aangezien deze pas één maand voor uw vertrek uit Colombia werden ingediend en bovendien pas één maand na de vermeende feiten werden neergelegd. U geeft daarnaast zelf aan gelogen te hebben in uw verklaringen bij de klacht bij de Fiscalia (CGVS D.(...), p. 29-30).'

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig

geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdentificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw broer D.(...) en diens vriendin An.(...) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing en dat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verzoeker gaat daarbij in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker meent dan ook dat hij moet worden erkend als vluchteling.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in

beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van zijn land een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit zijn verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat hij zich voor zijn verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de asielmotieven die door zijn broer, D. D. M. C., werden aangebracht, met name een vrees voor de bende La Negra nadat deze groepering een moordbevel op het hoofd van zijn broer had uitgevaardigd in het kader van een gota-a-gota lening.

In het dossier van verzoekers broer werd evenwel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat aan de beweerde problemen door de gota-a-gota lening geen geloof kan worden gehecht. Deze beslissing genomen in hoofde van verzoekers broer steunt op volgende motieven:

- (i) de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten door La Negra zijn ongeloofwaardig vermits:
 - (a) het gebrek aan slagvaardigheid vanwege La Negra – ondanks dat er in verzoekers hoofde een moordbevel zou zijn uitgeschreven – de geloofwaardigheid van de door verzoeker beschreven feiten ondermijnt;
 - (b) verzoeker fundamenteel tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het aantal, de chronologie en de inhoud van de bedreigingen;
 - (c) verzoeker bovendien toegeeft dat hij in zijn klacht bij de Fiscalia ook onjuiste informatie heeft verstrekt;
 - (d) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet dat een vriend via wie hij de lening aanging hem in juni vertelde dat er een foto van verzoeker rondging met een moordbevel;
- (ii) er zijn fundamentele tegenstrijdigheden op te tekenen tussen verzoekers verklaringen over de bedreigingen enerzijds en die van zijn partner en van zijn broer anderzijds, meer bepaald omtrent de aanwezigheid van verzoekers partner An. bij de bedreiging in Cali, het aantal bedreigingen, de inhoud van de fysieke bedreigingen, het tijdstip waarop de bedreiging in Cali plaatsvond en waar iedereen zich toen bevond, of verzoeker al dan niet bedreigingen ontving op zijn Belgisch nummer, of de ouders van verzoeker na verzoekers vertrek uit Colombia nog bedreigingen ontvingen of niet, het ogenblik waarop verzoeker de waarheid omtrent de lening en zijn verwondingen zou hebben verteld aan An.;
- (iii) de vervolgingsfeiten van Al. (zus van verzoeksters partner An.) werden reeds ongeloofwaardig bevonden en bovendien zijn haar verklaringen met betrekking tot de bedreigingen naar aanleiding van verzoekers lening tegenstrijdig met deze van verzoeker;
- (iv) de documenten die verzoeker voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

In hoofde van verzoeker wordt door de commissaris-generaal bijkomend nog gemotiveerd als volgt:

- (v) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt in twijfel getrokken door zijn houding met betrekking tot zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken;
- (vi) verzoekers oppervlakkige kennis over de problemen van zijn broer, waardoor hij naar eigen zeggen niet meer kan terugkeren naar Colombia, ondermijnt de door hem ingeroepen vrees;
- (vii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(viii) in hoofde van verzoekers broer en diens vriendin An. werd eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich baseert op dezelfde motieven voor zijn verzoek om internationale bescherming als zijn broer, D. D. M. C., meer bepaald op de problemen die verzoekers broer zou hebben gekend ten gevolge van een gota-a-gota lening. Dit wordt door verzoeker niet betwist en blijkt uit het gegeven dat het verzoekschrift quasi volledig dezelfde middelen en motieven bevat als dit van verzoekers broer en hier ook uitdrukkelijk naar wordt verwezen.

3.3.4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 342 039 van 27 februari 2026 het verzoek om internationale bescherming van D. D. M. C. geweigerd.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker verklaart dat hij in januari 2023 een gota-a-gota lening heeft aangegaan via een vriend. Rond half februari wilde verzoeker gaan betalen, maar zou hij te weten zijn gekomen dat zijn lening hernieuwd was en hij opnieuw 500.000 pesos moest betalen. Verzoeker gaf aan dat hij dit bedrag niet kon, noch wilde betalen, waarop hij werd aangevallen. Verzoeker verklaart dat hij met zijn gezin eind februari-begin maart 2023 vluchtte naar Jamundi. In april 2023 zouden er echter bedreigingen zijn geuit op dit adres en kwam verzoeker te weten dat de bende La Negra hem in het vizier had. Ook begin mei volgde er een nieuwe aanval. Verzoeker kwam ook te weten dat er een foto van hem ophing in het gota-a-gota kantoor en dat ze hem zouden vermoorden als ze hem zagen. Hierna besloot verzoeker Colombia te verlaten samen met zijn vriendin, An.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat het door verzoeker geschetste gedrag van La Negra elke logica ontbeert en de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas ondermijnt. Te dezen staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Het is ongeloofwaardig dat er een moordbevel in uw hoofde zou uitgeschreven zijn (CGVS D.(...), p. 12; CGVS An.(...), p. 10, 19). Enerzijds stelt u dat er een moordbevel tegen u zou zijn uitgevaardigd door een, zoals jullie ze voorstellen, gigantische en gewelddadige groepering (CGVS D.(...), 17, 27-28), terwijl uw belagers volgens An.(...) (CGVS, 18-19) en J.(...) gewoon weggaan wanneer ze jullie niet vinden (CGVS An.(...), p. 16-17; CGVS J.(...), p. 22-23), dit ondanks hun vermeende vastberadenheid om u te elimineren, aangezien het volgens u niet meer uitmaakte of jullie betaalden of niet; u had hen niet het nodige respect betoond (CGVS D.(...), p. 11, 15). Daarnaast zou deze bende steeds weten waar u verblijft en herhaaldelijk doodsb bedreigingen uiten, maar zonder ooit concrete stappen te ondernemen om hun dreigementen waar te maken, ondanks dat zij dus blijkens uw verklaringen over uw verblijfplaatsen beschikten. U hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat jullie niet naar buiten gingen 's avonds of 's nachts en niet naar andere wijken gingen (CGVS D.(...), p. 27). Gezien de meedogenloosheid die u toeschrijft aan uw belagers, kan dit totaal niet overtuigen. U stelt bovendien dat zij zelf de lening hernieuwd hebben en dat u bijna alles betaald had (CGVS D.(...), p. 10), wat erop wijst dat uw profiel als doelwit eerder gering is. Het is dan ook onlogisch dat een groepering die u zelf als machtig en meedogenloos voorstelt zoveel moeite zou doen om u te achtervolgen zonder in dit kader doorgedreven acties te ondernemen en zonder dan ook enig concreet resultaat te realiseren. Dit gebrek aan slagvaardigheid, ondanks hun vermeende middelen en vastberadenheid, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beschreven feiten.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn broer niet in Colombia aanwezig was toen de gebeurtenissen plaatsvonden en tijdens zijn persoonlijk onderhoud dan ook enkel kon vermelden wat verzoeker hem had verteld. Hij vervolgt dat zijn broer wel de wreedheid van de bendes goed kent, net als zijn partner wiens

moeder werd vermoord. Verzoeker stipt voorts in het verzoekschrift aan dat de motivering van de commissaris-generaal niet strookt met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat er veel geweld uitgaat van gewapende groepen.

De Raad merkt op dat verzoeker met deze argumentatie in wezen niet verder komt dan het bekritisieren, tegenspreken en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Dit kan evenwel niet als een dienstig verweer worden aanzien en verzoeker slaagt er niet in om de vaststelling te weerleggen dat van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als La Negra wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen, quod non zoals blijkt uit het voorgaande.

3.3.4.4. Daarnaast stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker opeenvolgende, tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het aantal, de chronologie en de inhoud van de bedreigingen. Ook liet verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld dat zijn foto rondging met een moordbevel.

Verzoeker wijst er in voorliggend verzoekschrift ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden op dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft aangegeven dat de data die hij had doorgegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet nauwkeurig waren vanwege de vele adreswijzigingen. Verzoeker overloopt zijn verklaringen bij het CGVS en meent dat hij voldoende duidelijk is geweest omtrent de data aldaar. Verzoeker wijst er tevens op dat uit de standaardvragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken niet blijkt dat de verzoeker de precieze gebeurtenis hoeft te specificeren die hem verplichtte het land te verlaten, doch dat het interview tot doel heeft om samenvattende informatie te verschaffen over de problematiek van de asielzoeker. Het enkele gegeven dat de vragenlijst geen informatie bevat omtrent het gegeven dat de bende verzoeker wou vermoorden, doet volgens hem dan ook geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De Raad onderstreept dat, hoewel verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS inderdaad een opmerking maakte dat hij de data van de feiten niet goed heeft weergegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij veel van woonplaats veranderde, dit slechts een blote post factum bewering is die niet overtuigt. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Spaans, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Dat hij daarbij geen enkele melding maakte van de grove fouten die zouden zijn opgetekend in de weergave van zijn verklaringen, wijst op het post factum karakter van zijn rechtzettingen ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

De Raad wijst er voorts in dit verband nog op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, quod non. Er kan in dit verband worden benadrukt dat de tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op fundamentele elementen – met name de chronologie en de omstandigheden van de bedreigingen die verzoeker zouden hebben genoopt om zijn land van herkomst te verlaten.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

3.3.4.5. Verder considereert de commissaris-generaal pertinent dat er diverse, fundamentele tegenstrijdigheden opvallen tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn partner en van zijn broer, meer bepaald omtrent de aanwezigheid van verzoekers partner An. bij de bedreiging in Cali, het aantal bedreigingen, de inhoud van de fysieke bedreigingen, het tijdstip waarop de bedreiging in Cali plaatsvond en waar iedereen zich toen bevond, of verzoeker al dan niet bedreigingen ontving op zijn Belgisch nummer, of de ouders van verzoeker na verzoekers vertrek uit Colombia nog bedreigingen ontvingen of niet, het ogenblik waarop verzoeker de waarheid omtrent de lening en zijn verwondingen zou hebben verteld aan An.

Aangaande de tegenstrijdigheid in hun verklaringen omtrent de aanwezigheid van verzoeksters partner An. ten tijde van de bedreiging in Cali, voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat de eerste bedreiging aan zijn adres hem per brief thuis bereikte, op een ogenblik dat zijn partner niet thuis was. Pas toen de bende voor het eerst bij hem thuis langskwam, was zijn partner er ook. Verzoeker citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn partner en meent dat zij ook bevestigde dat zij ten tijde van de fysieke bedreigingen in Cali aanwezig was.

De Raad stelt na lezing van de notities van de persoonlijke onderhoud van verzoeker en zijn partner An. echter vast dat dit betoog geen steun vindt in de door hen afgelegde verklaringen en aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig en coherent te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat verzoekers partner An. zelf inconsistente verklaringen aflegt over haar eigen aanwezigheid ten tijde van de bedreiging in Cali. Verder blijkt dat verzoeker bij het CGVS zelf verklaart dat An. niet aanwezig was tijdens de bedreiging in Cali waarbij het raam van de woning werd ingegooid (administratief dossier, CGVS, p. 24), hetgeen hij in het verzoekschrift – post factum – dan weer poogt om te buigen. De Raad stelt verder nog vast dat verzoekers broer J. tijdens zijn persoonlijk onderhoud ondubbelzinnig verklaart dat An. aanwezig was bij de bedreigingen in Cali (administratief dossier, map 'Landeninformatie', CGVS L., p. 22). Dat verzoeker en zijn familieleden dermate uiteenlopende verklaringen afleggen over de aanwezigheid van An. tijdens de bedreiging in Cali, ondermijnt de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas.

Er dient te worden besloten dat dergelijke post factum verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de verklaringen alsnog geloofwaardig en eenduidig te laten schijnen, niet vermog de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen, die aldus onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Met betrekking tot het aantal bedreigingen werpt verzoeker in voorliggend verzoekschrift op dat dit slechts een schijnbare tegenstrijdigheid betreft. Hij merkt op dat hij in feite één keer fysiek werd aangevallen in Cali, één keer thuis werd bedreigd en dat er bij hun thuiskomst uit Jamundi opnieuw een inval plaatsvond in hun huis. Verzoeker meent dat dit een andere vorm van agressie vertegenwoordigt en dat zijn partner verder niets zegt en dezelfde feiten beschrijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker met deze argumentatie in wezen niet verder komt dan het louter minimaliseren van de vastgestelde incoherenties, waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen waar de commissaris-generaal pertinent overweegt als volgt:

"Jullie verklaringen over het aantal bedreigingen zijn tegenstrijdig. U verklaart initieel dat jullie in totaal driekeer bedreigd zijn, afgezien van de telefonische bedreigingen die u zou hebben ontvangen. De eerste keer werd u in elkaar geslagen, de tweede keer kwamen er twee mannen naar jullie huis in Jamundi, en dan de derde keer kwamen ze naar jullie woonst in Cali (CGVS D.(...), p. 31). An.(...) verklaart echter dat jullie twee keer bedreigd zijn in Cali, en dus in totaal vier keer bedreigd werden (CGVS An.(...), p. 17). Wanneer jullie geconfronteerd worden met deze tegenstrijdigheid, geven jullie zeer verschillende antwoorden. U verklaart dat ze in Cali maar één keer zijn gekomen om bedreigingen te uiten, en dat er een ander voorval was waarbij er een ruit ingegooid werd en wat geroepen werd, maar aangezien u zelf niks gezien heeft, en het ook iets is dat kinderen soms doen, telt u het niet mee als bedreiging (CGVS D.(...), p. 31). An.(...) daarentegen stelt dat uw belagers twee keer binnengekomen zijn (CGVS An.(...), p. 16-17), maar dat ze jullie één van die twee keren niet konden vinden omdat jullie verstopt waren, dus zij telt dat niet mee als bedreiging (CGVS An.(...), p. 19). Later echter verklaart An.(...) dat deze bedreiging niet echt telt als bedreiging, dus het is geheel onduidelijk bij welke bedreiging zij dan beweert aanwezig geweest te zijn (CGVS An.(...), p. 19). J.(...) verklaart dan weer dat u drie keer rechtstreeks bedreigd bent en een keer indirect bedreigd werd, waarbij mensen naar boven kwamen maar weer weggingen toen ze jullie niet konden vinden (CGVS J.(...), p. 19). Het is volstrekt onlogisch dat jullie zo uiteenlopende criteria hanteren voor wat wel of niet als bedreiging telt. Als deze gebeurtenissen werkelijk hadden plaatsgevonden zoals u beweert, zouden jullie er op consistente wijze en met dezelfde ernst over spreken."

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog hekelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing minimale of zelfs kleine verschillen tussen zijn verklaringen enerzijds en deze van zijn partner anderzijds constateert terwijl hun verklaringen over het geheel genomen een consistente volgorde van de gebeurtenissen in ruimte en tijd laten zien, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Er dient immers te worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker en zijn partner mag worden verwacht dat zij tijdens de procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren tot hun vertrek uit het land van herkomst. Ten overvloede wijst de Raad erop dat van partners, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, quod non in casu. Het vergelijken van

verklaringen, afgelegd door partners die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk persoonlijk onderhoud, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging, zinledig maken.

In zoverre verzoeker nog alludeert op het feit dat de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling heeft gemaakt van zijn vrees, dient vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het volharden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd bij het CGVS en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. De Raad merkt in dit verband op dat het louter volharden in één versie van de incoherente verklaringen en het bijgevolg impliciet ontkennen van andere afgelegde verklaringen geen dienstig verweer inhoudt en niet van die aard is dat het de voormelde en in de bestreden beslissing vastgestelde, aperte tegenstrijdigheden kan herstellen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing in dit verband worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.6. Verzoeker voert voorts geen enkel concreet verweer tegen de vaststelling dat de vervolgingsfeiten in hoofde van verzoekers schoonzus Al. ongeloofwaardig werden bevonden en dat haar verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen naar aanleiding van de aan verzoeker toegestane lening tegenstrijdig zijn met de zijne, zodat deze motieven – die omstandig worden toegelicht in de bestreden beslissing – eveneens onverminderd overeind blijven en door de Raad worden hernomen.

3.3.4.7. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De Raad stipt aan dat de neergelegde documenten worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie.

De identiteitskaarten, paspoorten, het medisch verslag van verzoekers partner en hun vliegtickets tonen louter hun identiteit, nationaliteit, medische problemen en reisweg aan, dewelke op zich niet in twijfel worden getrokken, maar die geen betrekking hebben op hun vluchtrelaas.

Aangaande de klacht en e-mail aan de Fiscalia merkt de Raad op dat hieraan, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt, geen objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht. Te dezen staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "Beide hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter, aangezien deze pas één maand voor uw vertrek uit Colombia werden ingediend en bovendien pas één maand na de vermeende feiten werden neergelegd. U geeft daarnaast zelf aan gelogen te hebben in uw verklaringen bij de klacht bij de Fiscalia (CGVS D.(...), p. 29-30)." Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de klacht en e-mail aan de Fiscalia zijn opgesteld op basis van eenzijdige verklaringen van verzoekers zijde. Het indienen van een bepaalde klacht bewijst op zich niet dat de feiten zoals deze zich in de klacht worden beschreven, zich effectief hebben voorgedaan.

Waar verzoeker verwijst naar een document waaruit blijkt dat alle leden van zijn familie werden beschouwd als gedwongen ontheemden en zij daarom speciale bescherming moeten genieten, merkt de Raad op dat uit de vertaling van het stuk (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 4) blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot de gedwongen verplaatsing dateren van 10 juni 2022 en dus van voor de beweerde problemen met de bende La Negra. Nergens uit het stuk kan echter worden afgeleid om welke redenen deze gedwongen verplaatsing zou hebben plaatsgevonden, noch dat er enige onderzoeksdaden werden verricht door de Colombiaanse autoriteiten in dit verband. Ook wordt aangeduid dat er geen verhoogde grondwettelijke bescherming geldt. Met de commissaris-generaal dient daarnaast te worden herhaald dat de datum van de klacht dateert van één maand voor het vertrek van verzoeker op 9 juli 2023, hetgeen wijst op het gesolliciteerd karakter ervan. Dit stuk kan dan ook geen objectief bewijs vormen voor de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.8. *In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog oppert dat er geen doeltreffende of efficiënte maatregelen werden genomen of uitgevoerd door de Colombiaanse autoriteiten in het kader van de misstoestanden die hij heeft geleden door de La Negra bende en dat zijn verplaatsingen tussen Cali en Jamundi hem niet beschermden, wijst de Raad erop dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met deze bende naar aanleiding van zijn gota-a-gota lening, zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van nationale bescherming zich in casu niet opdringt.*

3.3.4.9. *Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.*

3.3.4.10. *Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.”*

3.3.4.3. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker nog pertinent overwogen dat zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door zijn houding met betrekking tot zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaart hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij drie maanden voor zijn vertrek uit Colombia – dus in april 2022 – een *gota-a-gota*-lening aanging waarbij hij verbaal werd bedreigd dat ze hem zouden doden zo hij niet zou terugbetalen (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ, vraag 3.5.). Bij het CGVS verklaart verzoeker daarentegen dat hij voor het laatst in 2021 een lening aanging en zegt hij niets over doodsb bedreigingen aan zijn adres (administratief dossier, CGVS, p. 11 en 15).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in dit verband pertinent opmerkt als volgt:

“Wanneer geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u dat niet gezegd heeft bij DVZ en werpt u opdat er geen tolk was bij DVZ en dat de interviewer slechts gebrekkig Spaans kon (CGVS J.(...), p. 15-16). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u ook al dat u de indruk had dat de persoon die u interviewde bij DVZ u niet goed verstond en dat u niet kon nakijken wat er precies in de notities stond (CGVS J.(...), p. 3). U heeft echter het verslag bij DVZ wel zelf ondertekend en u bevestigt dat dit verslag u werd voorgelezen alvorens u tekende (zie handtekening J.(...) M.(...) C.(...), DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 8). Desondanks houdt u vol dat de inhoud van het verslag niet correct is weergegeven omdat de interviewer niet goed Spaans kon. Vervolgens verandert u uw verklaring opnieuw door te stellen dat u zich niet meer precies herinnert wat u heeft gezegd of wie er allemaal aanwezig was tijdens het interview (CGVS J.(...), p. 16-17). Deze opeenvolging van verklaringen – eerst het ontkennen van de inhoud, vervolgens het schuiven van de verantwoordelijkheid naar de interviewer, en uiteindelijk het afdoen als een kwestie van gebrekkige herinnering – maakt uw reactie ongeloofwaardig.”

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat de antwoorden die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf te kort waren om alles te verklaren wat hij tijdens zijn interview bij het CGVS heeft uiteengezet. Hij vervolgt dat de leningen die hij voor zijn vertrek had afgesloten geen problemen opleverden die vergelijkbaar zijn met die van zijn broer aangezien hij alles had terugbetaald behoudens een klein bedrag waarvoor een vriend de terugbetaling deed.

Er dient vooreerst te worden herhaald dat ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas zou hebben vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, quod non in casu. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker met de argumentatie in het verzoekschrift opnieuw een nieuwe versie naar voor schuift ter verklaring van de lacune in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen verder zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

3.3.4.4. Verder overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers oppervlakkige kennis over de problemen van zijn broer de door hem ingeroepen vrees ondermijnt. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

(a) verzoeker vrijwel niets weet over de omstandigheden van de lening van zijn broer die de oorzaak is van alle problemen, meer bepaald weet verzoeker niet hoeveel geld hij heeft geleend, waarom hij de lening aanging, bij wie hij de lening aanging of wat de precieze voorwaarden waren;

(b) verzoeker geen duidelijkheid heeft over de bende die zijn broer bedreigde en bijgevolg wie hij precies moet vrezen;

(c) verzoeker ook weinig kan vertellen over de bedreigingen in hoofde van zijn broer, zo weet hij van geen enkele bedreiging wie of met hoeveel ze waren bij de bedreigingen en gaat hij van bepaalde veronderstellingen uit;

(d) het onlogisch is dat verzoeker een dermate beperkte kennis heeft over de problemen van zijn broer, te meer daar hij in het bezit is van documenten waarin zijn broer zijn problemen bij de Fiscalia uit de doeken doet.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat de kwestie van de lening minder belangrijk is dan de bedreiging die de bende vormt voor alle leden van de familie. Hij vervolgt dat hij zich in België bevond toen zijn broer deze lening aanging en de problemen ontstonden. Hij meent dat: *“Het is van weinig belang of deze kennis of gebrek aan kennis van de aard of omstandigheden van deze lening dit probleem zal oplossen, aangezien de bende M.(...) C.(...) (DVZ (...)) hem wil vermoorden en zijn familie kwaad wil doen, omdat ze geloven dat zijn houding een uitdaging is voor hun autoriteit”*.

De Raad wijst erop dat verzoeker in België internationale bescherming aanvraagt omwille van de problemen met bendeleden uit Colombia omwille van een gota-a-gota lening die zijn broer aanging, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent terdege zou informeren, quod non. Bovendien blijkt verzoekers kennis niet enkel omtrent de lening ontoereikend, maar eveneens omtrent de bedreigingen en de vermeende actor van vervolging, hetgeen wel degelijk en fundamenteel de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees ondermijnt.

3.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoot waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdendeerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun

handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voornamelijk geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïmpliceerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging

van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

UNHCR bevestigt in zijn richtlijnen het belang van de regio van herkomst in deze: *“Additionally, as Colombia continues to be affected by a non-international armed conflict, and considering the information presented in these International Protection Considerations, applicants originating from, or previously residing in, conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Criteria on the grounds of a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence.”*

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 10; CGVS, p. 5) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Cali, gelegen in het departement Valle Del Cauca worden beoordeeld, waar verzoeker vanaf zijn negen jaar – zij het op verschillende plaatsen – woonde tot aan zijn vertrek uit Colombia.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is.

In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca in het kader van het gewapend conflict aldaar, blijkt verder niet dat er heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken immers van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of er voor verzoeker sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat hij als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer kan worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Bovendien blijkt dat verzoeker woonde in Cali, een grootstad. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio’s van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Wel is er sprake van crimineel geweld dat in wezen doelgericht is, en niet willekeurig van aard.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de analyse, zoals weergegeven in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, is immers verouderd of ligt geheel in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de commissaris-generaal in de aanvullende nota steunt.

3.3.5.3. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Cali, zijn regio van herkomst en bestemming, een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig

geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET